

DREPTUL

LEGIslaTİONE. — DOCTRINA. — JURISPRUDENȚĂ. — ECONOMIE POLITICA

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

Redactori: PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN, GEORGE MEITANI, G. G. DANIELOPOLU,
G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU

REVISTA APARE
JOIA ȘI DUMINECA

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STRADELA SF. SPIRIDON, 3
TELEFON 41/57

REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an
la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. revista nu apare

GR. G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani

Un număr vechiu 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul postal

SUMAR:

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ. — *Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea II*: Gh. Bara cu Iulian Piatkovski și altul.

Curtea de apel din Iași, secțiunea II: Elena Ioan Tințu cu N. Apothecher și alții.

Tribunalul Ilfov, secf. I comercială: Virgil Dărăseu și altul cu Teodora C. N. Dumitrescu-Câmpina și soțul.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIUNEA II

Audiența dela 12 Octombrie 1915

Președinta d-lui V. Râmnicănu, președinte

Gh. Bara cu Iulian Piatkovski și altul

CESIUNE. — FORMALITĂȚI RELATIVE LA NOTIFICARE ȘI ACCEPTARE. — TERȚII. — ART. 1393 C. CIV.

Notificarea cesiunii și acceptarea ei de debitor, având de scop organizarea unei oarecare publicități pentru cei de al treilea, cum și de a da siguranță și stabilitate convențiilor translativ de drepturi mobiliare, de aci rezultă că modurile indicate de art. 1393 c. civ. nu pot fi suplinite prin alte formalități; iar prin cuvintele «cei de al treilea», în această materie, se înțeleg toate acele persoane cărora cesiunea le aduce un prejudiciu, prin urmare și creditorii cedentului chiar posteriori cesiunii.

No. 251. — Respins, ca neintemeiat, recursul făcut de Gh. Bara, contra sentinței tribunalului Ilfov, secția II co-

mercială, cu No. 563 din 1915, în proces cu Iulian Piatkovski și altul.

S'au ascultat: citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier C. G. Rătescu; d-l avocat C. Algiu, pentru recurent, în desvoltarea motivelor de casare; d-l avocat G. C. Cristescu, pentru intimat, în combateri.

Curtea, deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«Andreaskis, cedentul meu, expediază, din gara Lehliu, un vapor lui Iulian Piatkovski, la gara Obor, din București, trăgând asupra destinatarului un ramburs de 800 lei.

«Andreaskis, în urma acestei operațiuni, îmi cedează rambursul de 800 lei.

«Piatkovski se prezintă la gara Obor, scoate vaporul și achită rambursul, iar în urmă face poprire asigurătoare pe suma de 800 lei depusă de dânsul.

«Contra acestei popriri fac contestație, în calitate de cesionar al lui Andreaskis, la judecătoria ocolul III București, care ordonase poprirea, iar judecătoria îmi admite contestația, pe motiv că cesiunea avusese loc înaintea popririi făcută de Piatkovski.

«Tribunalul Ilfov, secția II comercială, în urma apelului făcut de intimat în recurs, admite apelul lui Piatkovski, pe motiv că, după dispozițiile art. 1393 c. civ., cesionarul nu poate opune dreptul său unei a treia persoane, decât numai dacă a notificat debitorului cesiunea sa.

«Interpretarea dată de tribunal dispozițiilor art. 1393 c. civ., în speță e eronată, de oarece fiind cunoscut scopul notificării, debitorul cedat fiind C. F. R., cunoșteă cesiunea, de oarece a luat parte la actul de cesiune, așa că poprirea fiind făcută ulterior cesiunii și primul debitor Piatkovski, încetând a mai fi prin plata ce a efectuat, noul debitor al meu, C. F. R. nu avea nevoie a se mai face notificarea conform alin. II de sub art. 1393 c. civ.».

Având în vedere sentința supusă recursului;

Văzând art. 1393 din codul civil;

Considerând că, după dispozițiunile acestui text de lege, cesionarul nu poate opune dreptul său la o a treia persoană, decât după ce a notificat debitorului cesiunea, sau dacă, în lipsă de notificare, cesiunea a fost acceptată de debitor printr'un act autentic;

Considerând că motivul acestor formalități speciale fiind organizarea unei oarecare publicități, fără de care terții n'ar putea avea nici o cunoștință despre cesiune și ar putea fi ușor înșelați, cum și de a da siguranță și stabilitate convențiunilor translativă de drepturi mobiliare, de acî rezultă că modurile indicate de art. 1393 menționat, nu pot fi supleate prin alte formalități;

Considerând că, prin cuvântul terții, în această materie, se înțeleg toate acele persoane cărora cesiunea le aduce un prejudiciu, prin urmare și creditorii cedentului, chiar posteriori cesiunei;

Considerând că, acesta fiind principiul stabilit de art. 1393 din codul civil, tribunalul cu drept cuvânt a decis că recurentul, ca cesionar al lui A. Kiss, nu putea opune intimatului I. Piatkovski, creditor posterior al cedentului, dreptul său de cesiune, din moment ce nici nu notificase cesiunea debitorului, în speță Căilor Ferate, și nici acceptarea făcută conform regulei din art. 1393 nu există din partea acestuia;

Că, deci, motivul de casare este neîntemeiat.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI

SECȚIUNEA II

Audiența dela 31 Octombrie 1915

Președinta d-lui Gh. Sturdza, președinte

Elena Ioan Țințu cu N. Apotecher și alții

INDIVIZIUNE (EȘIRE DIN). — BUNURI NEMIȘCĂTOARE. — LOTURI. — MOȘTENITORI. — TITLURI DE PROPRIETATE. — ART. 728 C. CIV. — ART. 558 PR. CIV.

INDIVIZIUNE (EȘIRE DIN). — BUNURI NEMIȘCĂTOARE. — VÂNZARE PRIN LICITAȚIE PUBLICĂ. — CUMPĂRĂTOR STRĂIN DE MOȘTENIRE. — TITLU DE PROPRIETATE. — ART. 558 ȘI 689 PR. CIV.

ORDONANȚĂ DE ADJUDECARE. — HOTĂRÎRE JUDECĂTOAREASCĂ DESĂVÂRȘITĂ. — TITLU EXECUTOR. — ART. 567 PR. CIV.

1° Orice acțiune în justiție urmărind stabilirea unor drepturi protivnice, ce se fixează prin hotărîrea care pune capăt litigiului, rezultă că această

hotărîre, dacă rămâne definitivă, formează titlul părții câștigătoare în proces.

Astfel fiind, în acțiunea pentru eșire din indiviziune, titlul este hotărîrea care stabilește loturile moștenitorilor, în care se cuprind și nemișcătoarele ce s'au adjudecate asupra lor; pe când în vânzările silite de bunuri nemișcătoare, cari au de scop exproprierea datornicului, titlul adjudecatorului asupra nemișcătorului este ordonanța de adjudecare.

2° Când nemișcătorul vândut pentru eșire din indiviziune sau nemișcătorul unui minor se adjudecă asupra unui străin de moștenire, trebuie să se dea adjudecatorului, ordonanță de adjudecare, ca și la vânzările silite, întrucât acest act este titlul său de cumpărare la licitație. Aceasta explică de ce legea, prin art. 689 pr. civ., nu declară comune vânzările așa zise voelnice, art. 558 privitor la eliberarea ordonanței de adjudecare, ceea ce însă nu exclude aplicarea acestui articol în cazul excepțional al adjudecatorului străin, rezultând aceasta din economia legii și din facultatea dată judecătorilor de a aplica dispozițiile legii prin analogie la cazurile dubioase sau neprevăzute de lege.

2° Ordonanța de adjudecare fiind o hotărîre dată în virtutea dreptului de a hotărî (*jurisdictionio*), și fiind desăvârșită în înțelesul art. 376 din procedura civilă, se poate investi cu titlu executor, tribunalul având puterea de a aduce la îndeplinire hotărîrile sale desăvârșite (*imperium*).

No. 201. — Respins, ca nefundat, apelul făcut de Elena Țințu, contra sentinței tribunalului Iași, secția III, No. 64 din 1915, în proces cu N. Apotecher și alții.

S'au prezintat: apelanții, prin d-nii avocați O. Theodoreanu și St. Sutzu; intimatul Apotecher, asistat de d-l avocat I. Leatris.

Curtea,

Văzând apelul făcut de Elena Țințu și Ion Țințu, inginer, din Iași, contra sentinței civile No. 64 din 23 Septembrie 1915 a tribunalului Iași secția III, prin care li se respinge ca nesustenută contestația prin care cer revocarea titlului executor pus pe ordonanța de adjudecare No. 1393 din 1915, dată intimatului N. Apotecher, avocat, din Iași, adjudecator al caselor cu No. 39 din strada Lăpușneanu, Iași, avere de moștenire a defuncților Profira și Constantin Lepădatu, cum și ce-

rereā de intervenție forțată a celorlalți intimați, Sabina Polak și Toni Silberman, cumpărătoare a nemișcătorului vândut la licitație;

Ascultând pe reclamanții apelați și pe pârâți în susținerile și combaterile lor făcute oral, și în concluziile scrise;

Văzând că, în fapt, se constată următoarele: Moștenitorii defuncților soți Lepădatu, între care sunt și minori, cer la tribunalul Iași, secția II, eșirea din indiviziune. Se fac formalitățile cerute de codul civil și de procedura civilă în asemenea împrejurări; se mijlocește secției III a tribunalului efectuarea vânzării nemișcătoarelor succesiunii între care erau și casele cu No. 39 din strada Lăpușneanu, Iași, și care se adjudecă definitiv asupra lui Niculai Apotecher, căruia, după depunerea prețului, i se eliberează ordonanța de adjudecare cu No. 1393 din 16 Iulie 1915, investită cu titlu executor. La 3 August 1915, Apotecher somează pe moștenitori să-i predea casele menționate, la care somație reclamanții răspund cu contestația de față și cu cererea de intervenție forțată a intimatelor Sabina Polak și Toni Silberman, cumpărătoare posterior contestației a bunului vândut la licitație, cereri respinse ca nesustinite prin sentința apelată;

Văzând că contestatorii susțin că rău și nelegal tribunalul a dat intimatului Apotecher ordonanța de adjudecare, și că, în tot cazul, nu putea să o investească cu titlu executor, urmând ca adjudecatarul să introducă acțiune pe cale principală contra moștenitorilor care nu vor să facă predarea de bună voie, spre a căpăta față cu dânșii un titlu care să poată fi executat contra lor, și aceasta o deduc de acolo că art. 689 din procedura civilă, privitor la vânzarea bunurilor nemișcătoare ale nevârstnicilor nu declară comune art. 558 și 559 din procedură, și din împrejurarea că în mod constant Inalta Curte de casație a hotărât că în contra acestor ordonanțe de adjudecare nu este drept de recurs;

Văzând că orice acțiune în justiție, care tinde la stabilirea unor drepturi protivnice, se sfârșește prin hotărârea care pune capăt litigiului, și care, dacă rămâne desăvârșită, este titlul părții câștigătoare în proces; de aceea, în acțiunea pentru eșirea din indiviziune titlul proprietății asupra nemișcătorului ce se atribuie moștenitorului prin licitație, este hotărârea desăvârșită care stabilește loturile și adausele în bani (sultele), moște-

nitorul nefiind obligat a depune prețul spre a i se da ordonanța de adjudecare, fiind considerat că a moștenit singur și imediat bunurile ce i-au căzut prin licitație (art. 786 c. civil); pe când în vânzările silite de nemișcătoare, care au de scop exproprierea datornicului pentru plata datoriilor, ordonanța de adjudecare rămasă definitivă este titlul de proprietate al adjudecatarului asupra bunului cumpărat la licitație; că, în cazul întâi, vânzarea pentru împărțeală este numai una din numeroasele operații ale acțiunii de eșire din indiviziune, făcută cu termene scurte și trecând la adjudecatar bunurile cu sarcinile ce le apasă, întrucât străinii nu au ce căuta în proces, ci numai creditorii, și încă aceștia numai spre a priveghia să nu li se pericliteze drepturile; pe când, în al doilea caz, vânzarea silită se face cu publicații întinse, cu termene lungi pentru licitație, cu dreptul de intervenție a tuturor celor interesați, și având de efect purgarea nemișcătoarelor de privilegii și ipotecii, toate operațiile vânzării silite rezumându-se în ordonanțe de adjudecare; că scopul și efectele diferite ale acestor două feluri de vânzări explică de ce art. 689 din pr. civ., nu declară comune vânzărilor pentru eșire din indiviziune și a nemișcătoarelor nevârstnicilor art. 558 din procedură privitor la eliberarea de ordonanțe de adjudecare în vânzările silite;

Văzând însă că, după art. 748 c. civil, străinii sunt primiți să concureze la licitația bunurilor pentru eșire din indiviziune și acele ale nevârstnicilor, și în caz de adjudecare asupra unui străin, este a se ști ce titlu de proprietate i se va da;

Văzând că legiuitorul, declarând în art. 689 din procedură comune acestor vânzări un număr restrâns de articole dela vânzările silite, nu urmează neapărat și fără discuție că alte dispoziții ale legii, dictate în alte articole, nu vor fi aplicate la cazuri similare ce se vor ivi la vânzările de care este vorba; că aceasta reese din economia legii, căci între articolele enumerate de art. 689 sunt și art. 551 și 552, care pun îndatorire adjudecatarului să depună în timpul și modul acolo indicat, prețul adjudecării și taxele portărilor pentru emiterea ordonanței de adjudecare, și fixează timpul în care tribunalul va judecă contestațiile ce se vor ivi în privința depunerii prețului, că adjudecatarii moștenitori nefiind nevoiți a depune prețul, aceste articole evidente că vor avea aplicare la adjudecările făcute asupra străinilor și numai la aceste adjudecări excepționale în

aceste vânzări, altminterlea nu trebuiau declarate comune; că art. 551 spu: ând că depunerea prețului este o condițiune a eliberării ordonanței de adjudecare, această ordonanță se impune, și aceasta pe bunul motiv că pentru adjudecatorul străin, ca și în vânzările silite, titlul de proprietate nu poate fi hotărîrea de împărțeală în care nici se pomenește de dânsul, ci ordonanța de adjudecare în care tribunalul licitator constată operațiunile vânzării efectuate; că, chiar dacă ipotetic am admite că legiuitorul nu s'ar fi gândit la aceasta când a redactat art. 689 pr. c., judecătorii, fiind îndatorii prin art. 3 din codul civil a judeca orice afacere li s'ar prezenta și a nu se sustrage a o rezolvî sub cuvânt că legea nu prevede cazul sau că e întunecată, în virtutea maximei *ubi eadem ratio legis, idem jus*, prin analogie pot și trebuie să dea ordonanța de adjudecare;

Văzând că nu e întemeiată susținerea contestatorilor, că titlul ce s'ar putea elibera adjudecatorului străin, ar putea fi proces-verbal de adjudecare, pentru că acel proces-verbal constată numai legământul adjudecatorului de a depune prețul în termenul și modul fixat de lege, pe când specializarea bunului adjudecat și constatarea că prețul s'a depus și taxele s'au plătit, se fac în ordonanța de adjudecare, singura care-i formează titlul de proprietate;

Văzând că nu este întemeiată nici pretenția contestatorilor, că adjudecatorul, pentru dobândirea titlului de proprietate a bunului cumpărat la licitație publică, trebuie să introducă o acțiune pe cale principală, pentru că rolul tribunalului în aceste vânzări este mai mare chiar decât în vânzările silite, întrucât, după art. 688 din procedură, are facultatea să nu aprobe prețul ce a eșit la licitație și să amâne vânzarea pe altă zi; că, în zadar se face apropiere între oficiul tribunalului în aceste vânzări și acel exercitat conform art. 104 pr. civ., întrucât, după acest articol, tribunalul face oficiul pur de notar, nestabilind, prin constatările ce face și măsurile ce ia, drepturi protivnice, pe când în vânzările de bunuri ale nevârstnicilor, interzișilor și absenților se stabilesc în favoarea acestora drepturi de cari majorii prezinți nu ar ține seamă, dacă nu ar fi supuși controlului tribunalului; că, strict vorbind, denumirea de *vânzări de bună voce*, nu este proprie, ci e întrebuițată pentru ușurință, în opunere cu *vânzările silite*, căci vânzările voelnice se fac prin viu graiu, prin acte sub semnătură privată și prin act autentic, pe când vân-

zarea prin tribunal, chiar numai între majori, nu se poate zice că e de voie, pentru că se recurge la hotărîrea tribunalului, tocmai din pricină că nu se înțeleg asupra modului de împărțeală (art. 733 c. civ., 691 urm. pr. civ.);

Văzând că nu e întemeiată nici obiecțiunea că această ordonanță de adjudecare neputând fi atacată cu recurs în casație, cum a hotărît și Inalta Curte de casație în mod constant, și cum a declarat Ministrul de justiție în expunerea de motive a art. 558 din procedura dela 1900, ar putea pricinui moștenitorilor pagube nereparabile, în cazul când tribunalul ar abuză de puterea sa, sau adjudecatorul ar fi întrebuițat fraudă pentru obținerea adjudecării și depunerea prețului în alt mod decât cel prevăzut de lege; că, incriminările se pot aduce și pot avea ființă și în vânzările silite — ca și în orice proces sfârșit prin o hotărîre cu putere de lucru judecat — și totuș aceasta nu este o piedică la eliberarea și investirea lor cu titlu executor, întrucât sunt mijloace de a se îndreptă răul și a restabili dreptul celui vătămat pe calea acțiunii principale, nimeni însă nu poate pretinde că ordonanța sau hotărîrea definitivă nu poate fi investită cu titlu executor;

Văzând deci că, prin natura lucrurilor, ordonanța de adjudecare se impune în cazul când adjudecarea nemișcătoarelor pentru eșire din indiviziune sau a nemișcătoarelor nevârstnicilor se face asupra unui străin; că, art. 545 din procedură fiind declarat comun ambelor feluri de vânzări, prescrie că îndată ce judecătorul pronunță cuvântul «adjudecat», adjudecatorul nu se mai poate retrage, și după art. 553 până la 557, deasemenea comune, dacă adjudecatorul nu depune prețul în timpul fixat de legiuitor, nemișcatorul se scoate la licitație pe seama adjudecatorului, care va plăti diferența în mai puțin ce va eși la această licitație în cont; că, prin urmare, după lege, între adjudecator și moștenitori sau minori se încheie, în momentul când judecătorul a pronunțat cuvântul «adjudecat», un contract judecătoresc solemn de vindere-cumpărare; că, nu e nici logic, nici legal ca acest contract să fie obligator și executoriu numai pentru adjudecator; că, adjudecatorul îndeplinindu-și obligația de a depune prețul și taxele legale, ordonanța de adjudecare în care se constată și această ultimă cerință a legii, întrucât este o hotărîre ce nu poate fi supusă recursului în casație, este desăvârșită în înțelesul art. 376 din procedură și, ca atare, poate fi investită cu titlu executor, potrivit art. 375 și 135 din procedura

civilă; că, numai astfel interpretată și aplicată legea, se dă adjudecatarilor străini de moștenire și de minori siguranța că nu vor fi supuși la șicane și specule din partea moștenitorilor și reprezentanților minorilor de rea credință, și că constatările și hotărârile tribunalului licitator au toată tăria ce legea li-o acordă;

Văzând că, în cazul de față, Nicolae Apotecher este străin de moștenitorii defuncțiilor Profira și Constantin Lepădatu, că asupra sa s'au adjudecat la supralicitare casele cu No. 39 din strada Lăpușneanu, Iași, și că a depus prețul, bine și legal i s'a eliberat ordonanța de adjudecare, și tribunalul legal și-a exercitat dreptul de aducere la îndeplinire a vânzării făcută sub privigherea și autoritatea sa, investind ordonanța cu titlu executor;

Văzând art. 140 și 146 pr. civ.

Pentru aceste motive, în majoritate, respinge, etc.

Semnați: Em. Cernătescu, D. Antonescu, Iulian Teodorescu,
P. N. Părăianu.

Opiniune

Noi, Gh. Sturdza, președinte, am fost de părere de a se admite apelul soților Țințu și prin urmare contestațiunea lor, întreprinsă asupra lor pe baza ordonanței de adjudecare No. 1393 din 1915, eliberată lui Nicolae Apotecher.

În materie de împărțeli și de licitație de imobile pentru ieșire din indiviziune, ori că adjudecatarul este unul din copărtași, ori că e străin, procedura de urmat și regulile ce trebuie să ne călăuzească sunt cele prevăzute de codul civil și de articolele 691 până la 701 din procedura civilă, precum și unele reguli stabilite pentru vânzarea bunurilor nemișcătoare ale minorilor, aci găsim art. 689 și 690, care ne mai trimit și la câteva dispozițiuni de procedură din vânzările silite. Din citirea tuturor acestor texte reese voința formală și expresă a legiuitorului de a îndepărta cu desăvârșire din procedura vânzării bunurilor nemișcătoare ale minorilor, precum și a vânzării pentru cauză de împărțea, toate dispozițiunile care tratează despre ordonanțele de adjudecare, despre recursul în contra acelor ordonanțe și despre efectele adjudecării, încât apare evident că întreaga materie, cu privire la ordonanțele de adjudecare și la urmăriile acestor ordonanțe, a fost creată și rezervată numai pentru urmăriile silite, și că legiuitorul n'a vroit să întindă aceste reguli și la celelalte vânzări; și cum nu poate fi vorba nici de analogie, nici de motive indentice, nici de o simplă tăcere, sau omisiune din

partea legiuitorului, va trebui să decidem că rău adjudecatarul Apotecher a cerut tribunalului să-i elibereze o ordonanță de adjudecare, și dacă de fapt și la urma urmei aceasta n'ar avea nici o importanță, pentru că n'ar putea strică nimănui, dar, în orice caz, rău s'a cerut și s'a obținut ca această ordonanță să fie privită ca un titlu executoriu, să fie investită cu formula executorie și să servească adjudecatarului pentru a expulza din imobilul cumpărat pe foștii proprietari. În adevăr, în vânzările silite, ordonanța de adjudecare, care în realitate nu e decât un act de notariat, e privită ca un titlu susceptibil de a deveni executoriu, numai și numai pentru că legiuitorul declară voința sa expresă ca așa să fie (vezi art. 567 pr. civ.) și numai după ce el a luat precauțiunea de a crea calea recursului în contra acestor ordonanțe, așa că orice persoană va avea interes să le poată ataca în casațiune și să poată eventual obține sfârșimarea lor. Dar dacă închidem celor interesați calea recursului, după cum e îndeobște admis în materie de licitațiuni pentru eșire din indiviziune, și dacă, așa dar, coproprietarii fondului nu vor avea decât calea și dreptul comun pentru a se plânge de toate iregularitățile și nulitățile vânzării, precum și de toate nulitățile și violările de lege, ce s'ar fi putut strecura în camera de consiliu cu ocaziunea depunerii sau nedepunerii prețului de către adjudecatar, să recunoaștem cel puțin că și adjudecatarul tot la dreptul comun va trebui să recurgă pentru a putea fi pus în posesiunea imobilului cumpărat, dacă i se va refuza delăsarea lui. Și cum ar putea fi almintrelea? Jurnalul sau hotărîrea de adjudecare, cu ocaziunea supralicitării nu face decât să constate că vânzarea s'a încheiat, menționează numele adjudecatarului și prețul hotărît, dar nu cuprinde nici un ordin de punere în posesiune a cumpărătorului, nici chiar pentru viitor, când se va fi depus prețul, ordonanța de adjudecare, și mai puțin, chiar de s'ar admite că tribunalul ar avea facultatea de a libera cumpărătorului un asemenea document. Nimic deci, care să aibă caracterul unei hotărîri judecătorești, susceptibilă de a putea fi executată în contra vânzătorului. În materie de urmăriile silite, lucrul s'a arătat mai sus, ordonanțele au acest caracter, pentru că legiuitorul, adoptând un sistem special și complet, le-a dat expres și excepțional puterea de titlu executoriu, însă cu condițiunea și corectivul recursului; în licitațiunile pentru partaj, nici una nici alta. Acî, prin urmare, cumpărătorul va trebui să se

adreseze justiției, în caz de refuz din partea vânzătorului de a-i predă imobilul; și vânzătorul care n'a avut la dispozițiunea sa calea recursului pentru a se plânde fie de nulitatea vânzării, fie de nedepunerea prețului, în totul sau în parte, și care ar fi putut și pe calea principală cere nulitatea vânzării, va fi îngăduit în acțiunea care i se va intentă de cumpărător pentru predarea imobilului, să opună acțiunile excepționale și apărările sale.

Prin urmare, în cazul de față, Apoteker trebuie să pornească proces în contra foștilor proprietari, necum să procedeze precum a făcut.

Semnat, G. Sturdza.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA I COMERCIALĂ

Audiența dela 10 Iunie 1915

Președinta d-lui C. R. Sturdza

Virgil Dărăscu și altul cu Teodora C. N. Dumitrescu-Câmpina și soțul

SECHESTRU JUDICIAR. — LUCRU COMUN. — PROPRIETATE. — POSESIUNE. — FOLOSINȚĂ. — ART. 1632 C. CIV. — ART. 615 PR. CIV. SECHESTRU JUDICIAR. — CONDIȚII DE ADMISIBILITATE. — SUVERANĂ APRECIERE. — ART. 610 ȘI 613 PR. CIV.

¹⁰ Oricare ar fi speța procesului, spețe ce le-giutorul nu a putut enumără în întregimea lor, ci s'a mărginit a le enunța *exempli gratia* în art. 1623 din codul civil, pentru ca să fie loc la încuviințarea unui sechestră judiciar, trebuie să fie un lucru comun sau un lucru asupra căruia se ridică o pretențiune de proprietate sau de posesiune, iar nu de simplă detențiune.

Prin urmare, când reclamanții nu ridică nici o pretențiune având de obiect proprietatea sau posesiunea unui lucru, și nici nu invoacă comunitatea lui, ci este vorba de o simplă acțiune personală, având de obiect o locațiune de fond de comerț, un drept de folosință cu titlu de locațiune asupra unui lucru ce nu este comun, o obligațiune de a face, în acest caz, vor putea cere, potrivit art. 610 și 613 pr. civ., odată cu acțiunea principală, un sechestră asigurător, iar nicidecum un sechestră judiciar.

²⁰ Pentru admiterea unui sechestră judiciar, nu este de ajuns ca să existe un litigiu relativ la posesiunea, proprietatea sau administrația și folosința unui lucru comun, ci trebuie neapărat ca să existe un interes vădit, un pericol pentru una din părți de a lăsa pe cealaltă parte în posesiunea

care formează obiectul litigiului, pericol lăsat la suverana apreciere a judecătorului.

No. 488.— Respinsă cererea de sechestră judiciar asupra ziarului *Universul*, făcută de Virgil Dărăscu și Stelian Popescu, în proces cu Theodora N. Dumitrescu-Câmpina și soțul.

Au pledat: pentru reclamanți, d-nii avocați Gr. Urlățeanu, Em. Pantazi, Em. Antonescu și C. C. Arion; pentru pârâți, d-nii avocați N. Mitescu și B. Missir.

Tribunalul,

Asupra cererei de înființarea unui sechestră judiciar făcută de d-nii Virgil Dărăscu și Stelian Popescu, cu petiția înregistrată la No. 25709 din 16 Maiu 1915, pentru conducerea administrației și adunarea veniturilor fondului comercial «Ziarul Universul», precum și asupra cererei complimentare înregistrată la No. 27586 din 27 Maiu 1915, prin care se cere execuțiunea provizorie:

Având în vedere că, în fapt, se constată că la 9 Maiu 1915, d-na Theodora C. N. Dumitrescu-Câmpina, proprietara ziarului «Universul», prin procura autentificată de tribunalul Ilfov, secția de notariat, la No. 7652 din 1915, însărcinează pe reclamanții V. N. Dărăscu și St. Popescu cu administrarea averii sale parafernale, compusă din fondul comercial «Universul», desărcinând cu totul și ridicând orice drept soțului său N. Dumitrescu-Câmpina, fostul ei procurator, contra căruia intentează acțiune de despărțenie la 12 Mai 1915. La 14 Maiu 1915, d-na Theodora C. N. Dumitrescu-Câmpina, închee cu d-nii V. Dărăscu și St. Popescu, prin actul autentificat la No. 7867 din 1915 de tribunalul Ilfov, secția de notariat, un contract de locațiune, prin care închiriază acestora, cu începere dela 15 Maiu 1915, pe termen de 5 ani și cu drept de prelungire pe alți 5 ani, tot fondul comercial sub denumirea «Universul», precum și editura ziarelor «Universul», «Universul literar», «Veselia» și «Ziarul Călătoriilor».

După ce reclamanții notifică soțului N. Dumitrescu-Câmpina procura ce au primit dela d-na Theodora N. Dumitrescu-Câmpina, ei primesc din partea soților Dumitrescu-Câmpina, cari, probabil, se împăcase în răstimp, două notificări prin care li se face cunoscut de aceștia că li se revoacă procura dată la 9 Maiu, li se anulează contractul din 14 Maiu și li se interzice orice amestec în conducerea ziarului «Universul».

Virgil Dărăscu și Stelian Popescu, intentă atunci, cu petiția înregistrată la No. 25708 din 16 Maiu 1915, acțiune contra soților Dumitrescu-Câmpina, prin care cer respectarea dreptului lor de folosință asupra fondului de comerț «Universul», daune cominatorii de 50.000 lei pe zi, precum și daune morale de 1.000.000, iar pe baza acestei acțiuni, prin petiția înregistrată la No. 25709 din 16 Mai 1915, fac și o cerere de înființare a unui sechestră judiciar, cerere care face obiectul procesului de față.

Având în vedere că, în drept, potrivit art. 1623 c. civ., și 615 proc. civ., modificată la 1900, judecata va putea, după cererea celui interesat, să încuviințeze un sechestră asupra bunului sau lucrului comun, a cărui proprietate, posesie, administrație sau folosință se discută, oridecâteori există un proces asupra proprietății sau posesiunii unui lucru mișcător sau asupra administrației ori folosinței unui lucru comun;

Considerând că, deși după o jurisprudență constantă, s'a decis că termenii legii sunt enunțativi, iar nu restrictivi, căci sechestrul fiind o măsură de conservare, eră imposibil ca legiuitorul să fi determinat toate cauzele în care asemenea măsuri se impun, totuș, lăsând la o parte discuțiunea dacă jurisprudența se referă numai la art. 1632 c. civ., sau se aplică și la art. 615 pr. civ., e clar că, oricare ar fi speța procesului, spețe ce legiuitorul n'a putut enumără în întregimea lor și s'a mărginit a le enunță *exempli gratia*, obiectul litigiului, adică lucru asupra căruia poartă fie acțiune în revendicare, fie acțiune posesorie, fie discuțiunea asupra administrațiunei sau folosinței, fie oricare altă acțiune, cum ar fi de pildă petiția de ereditate, anularea de testament, acțiunea unui legatar particular contra moștenitorului beneficiar, acțiunea unui coasociat, pentru administrația fondului social, etc., trebuie să fie un lucru comun sau un lucru asupra căruia se ridică o pretențiune de proprietate sau de posesiune — posesia *animo domini* — iar nu de simplă detențiune. Și aceasta rezultă clar atât din textul art. 1632 și 615, cât și din întreaga doctrină și jurisprudență, care nici nu pomenește de vreo discuțiune asupra înființării unui sechestră cerut în alte cazuri;

Considerând că, în speță, reclamantii Virgil Dărăscu și St. Popescu nu ridică nici o pretențiune având de obiect proprietatea sau posesiunea fondului de comerț «ziarul Universul» și nici nu invoacă comunitatea

acestui fond de comerț, acțiunea lor fiind o simplă acțiune personală, având de obiect o locațiune de fond comercial, un drept de folosință cu titlu de locațiune asupra unui lucru ce nu este comun, o obligațiune de a face, care, după art. 610, 613 pr. civ., le dă dreptul a cere, odată cu acțiunea principală, un sechestră asi-gurător, iar nicidecum un sechestră judiciar;

Că, în asemeni împrejurări, ar fi nu numai ilegal, dar și absurd a se luă administrația unui bun, adevăratului proprietar sau posesor, pentru a se da altei persoane, în folosul unei părți care nu pretinde nici un drept de proprietate sau posesiune asupra lucrului și nici nu invoacă comunitatea acestui lucru între el și proprietarul deținător și care n'are decât un drept personal asupra persoanei pârâtului;

Că, prin urmare, cererea de sechestră judiciar făcută de d-nii Dărăscu și Stelian Popescu, este nefondată, în drept, și urmează a se respinge ca atare;

Având în vedere că, dealtfel, pentru admiterea unui sechestră judiciar nu este de ajuns ca să existe un litigiu relativ la posesia, proprietatea sau administrația și folosința unui lucru comun, ci trebuie neapărat ca să existe un interes vădit, un pericol pentru una din părți de a lăsa pe cealaltă parte în posesiunea bunului care formează obiectul litigiului, pericol lăsat prin cuvintele «*judecata va putea*» la suverana apreciere a judecătorului, care, când e vorba de a luă administrația unei întregi averi din mâna unei persoane și a o încredința unei alteia, trebuie să fie cu mare băgare de seamă și să nu admită cererea decât în cazuri grave în care interesul părților e bine stabilit și pericolul notoriu;

Considerând că, în speță, reclamantii V. Dărăscu și St. Popescu invoacă două specii de motive pentru a-și dovedi interesul aplicării sechestrului și pericolul ce ar exista pentru ei de a lăsa «Universul» în mâna proprietarului: întâi motive de interes personal, cum de pildă, incapacitatea d-lui Dumitrescu-Câmpina de a conduce o afacere atât de improtantă, nesuficiența averei acestuia pentru a răspunde de daune eventuale și dispariția sau stricarea posibilă a materialului tipografiei și, în al doilea rând, motive de interes general național, directiva contrarie sentimentelor publice ce o dă actuala direcțiune ziarului în marile probleme politice la ordinea zilei;

Considerând că, primele motive sunt nefundate, deoarece «Universul» funcționează în condițiuni ex-

celente de 12 ani dela moartea fostului lui proprietar Luigi Cazzavillan și-și păstrează și chiar mărește atât tirajul, clientela, cât și situația lui de frunte printre ziarile populare fără culoare politică, și nu se poate concepe de ce, deodată, sub aceeași direcție el ar decădea până în atâta încât să nu rămâe în mâna câștigătorului procesului de fond decât un lucru ruinat; deoarece, pentru daunele ce ar putea fi obligat să plătească reclamanților, d-na Dumitrescu-Câmpina are ca avere însuș fondul comercial al «Universului, compus din mobile, mașini, uzină electrică, material de tipografie etc., a cărei valoare foarte mare cum însuși reclamanții o recunosc, întrece cu mult valoarea daunelor ce s'ar cere și e suficientă pentru a acoperi aceste daune în caz de s'ar cere un sechestrul asigurător; deoarece e inadmisibil a se crede că proprietara, își va strică și nimică propriile sale materiale care-i servese la producerea unui venit de cel puțin 200.000 lei anual, sumă cu care reclamanții au găsit avantajos a închiria fondul comercial al «Universului», și pentru că un sechestrul asigurător ar fi suficient pentru a împiedica pierderea acestor materiale; deoarece, în fine, aceste motive nu pot fi invocate de oricine persoană, fie el chiar chiriașul care cere executarea contractului de închiriere, ci numai de un coproprietar, coasociat sau de un pretendent la proprietatea sau posesia lucrului, căci dreptul de proprietate asupra unui lucru comportă dreptul de a uză și abuză de el și nu poate nimeni decât acei ce ar avea și dânșii un drept de proprietate asupra lucrului să-l scoată din mâna proprietarului, sub pretext că nu știe să-l administreze;

Considerând că, ultimul și principalul motiv invocat de reclamanți, singurul asupra căruia se insistă pentru dovedirea pericolului ce există de a se lăsa administrația «Universului» în mâna proprietarei, este atitudinea politică contrarie sentimentului public în marile probleme naționale ce sunt la ordinea zilei, și teama că «Universul» sub conducerea actualii administrațiuni, acuzată de a fi vândută dușmanilor neamului, să nu facă propagandă unor idei anti-naționale, care ar atrage prin discreditul ce ar găsi în public, micșorarea clientelei și deprecierea ziarului, și de aci, interesul vădit al reclamanților de a se numi un sechestrul judiciar care, dând jurnalului o directivă naționalistă potrivită sentimentului public, să împiedice această depreciere;

Considerând că, acest motiv, pe lângă că nu arată un pericol interesând personal pe parte în sensul cerut de legiuitor, ci un pericol obștesc de ordine publică, care ar trebui invocat de societate, prin reprezentanții săi, dacă legea ar permite asemenea amestec al societății în dreptul proprietarului de a uză și abuză de lucrul său, dar scapă totodată de controlul judecătorului, care nu are nici o calitate și nici un criteriu de a decide ce direcțiune politică trebuie sau nu trebuie să aibă un ziar pentru a nu leza interesele reclamanților, afară poate de cunoștințele sau sentimentele politice ale sale personale, care în nici un caz nu au dreptul să intervie în soluțiunea dată de justiție unui litigiu;

Că, de asemenea, pentru a satisface dorințele reclamanților și a-i scăpa de pericolul ce arată prin acest motiv, ar trebui, odată admisă cererea de înființare a sechestrului, ca judecătorul să examineze însușirile persoanei ce va fi numită sechestrul, nu numai din punctul de vedere al cinstei sale, a aptitudinelor, cunoștințelor și competenței sale în materia ce va avea de administrat, ci și din punctul de vedere al opiniunilor sale politice, a sentimentelor sale patriotice, a însușirilor sale naționaliste sau antinaționaliste, ceea ce ar fi și absurd și inadmisibil;

Considerând, deci, că reclamanții nu dovedesc cu nimic interesul ce-l au de a numi un sechestrul și pericolul ce ar fi pentru dânșii de a se lăsa administrația ziarului «Universul» în mâna proprietarei sau a persoanelor ce ea va orându pentru aceasta, până la tranșarea în fond a litigiului; că, prin urmare, cererea de sechestrul judiciar e nefundată și, în fapt, ea și în drept, și urmează a se respinge și din acest punct de vedere.

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător C. Sturdza, respinge ca nefundată cererea de sechestrul judiciar.

Semnați: C. R. Sturdza, Luciliu Ștefănescu.

BIBLIOGRAFIE

Ce este Enciclopedia Dreptului, de Const. G. Dissescu, profesor universitar, fost decan al Facultății de Drept din București. O broșură în 8° de 88 pagini.

Se află de vânzare la tipografia Curții Regale, F. Göbl Fii, strada Regală 19, București.

Prețul lei 2,50